

MIDTRE GAULDAL KOMMUNE

Landbruk, næring og teknikk

Landbruks- og matdepartement

pb 8114 Dep
0032 OSLO

Landbruks- og matdep.	
Saksnr.:	2005/01130 - 72
Mottatt:	27 OKT 2005 ASR/JUE
Saksnr.:	IAA 41
Kode:	

Deres ref.
200501130-IAA

Vår ref.
05/01043-3/V00

Dato
25.10.2005

Svar ang. forslag til diverse endringer i jordlova mv - høringsbrev

Vedlagt oversendes forslag til div endringer i jordlova fra Utvalget for Landbruk-, næring og teknikk i Midtre Gauldal kommune, Sør-Trøndelag.

Med hilsen
for LNT-utvalget

Midtre Gauldal Kommune
Landbruk - næring og teknikk

A. K. Rønning
Alfhild Krogstad Rønning
sekretær

Kopi:
Fylkesmannen i Sør-Trøndelag Statens Hus 7468 TRONDHEIM

MIDTRE GAULDAL KOMMUNE

7290 Støren

Arkivnr. V00	Saksnr. 05/01043-2		
Utvalg	Utvalgssak	Møtedato	
Landbruk, næring og teknikk	159/05	24.10.05	

Saksbehandler: Odd Arne Bratland

Høring - forslag til endringer i jordloven mv.

Saksdokumenter

- Høringsbrev dat. 30.06.05 samt høringsnotat
- Notatet er lagt ut på: <http://odin.dep.no/lmd/norsk/dok/hoeringer/bn.html>
- Lov om jord av 28. november 2003 nr. 23 (jordloven)

Saksopplysninger

Landbruks- og matdepartementet har sendt ut et høringsnotat vedr. forslag til endringer i jordloven m.v.

Høringsfrist er satt til 01.11.05.

Departementet foreslår følgende:

- Det generelle forbudet mot deling av landbrukseiendom blir opphevet, og erstattet med regler om å søke delingssamtykke der det er behov for offentlig kontroll med delingen, for eksempel ved fradeling av dyrka jord.
- Grunneier må søke om samtykke til deling eller fradeling av dyrka jord med mindre det er gitt samtykke til omdisponering etter jordloven § 9, eller fradelingen gjelder jord som skal selges som tilleggsjord til annet bruk i drift.
- Tinglynskontrollen ved fradeling blir opphevet, og kontrollen gjennomført i forbindelse med kommunens håndtering av delingssaken etter forskriftene i plan og bygningsloven samt ny lov om eiendomsregistrering.
- Avvikling av ordningen med frivillig statlig kjøp for å sikre tilleggsjord.
- Oppheving av adgangen til ekspropriasjon for å sikre tilleggsjord eller retter, og i forbindelse med vannskjøtsel av jord.

Departementet vurderer også:

- Om det bør kreves delingssamtykke dersom fradelingen gjelder bygninger i eller i nær tilknytning til gårdstun.
- Om kommunene bør få mulighet til å vedta lokal forskrift med utvidet plikt til å søke om delingssamtykke ut i fra lokale forhold og prioriteringer, eller om plan- og bygningsloven bør endres slik at kommunen kan vedta forskrifter til arealplanen.
- Om adgangen til ekspropriasjon i forbindelse med husmanns-, bygsel- og leilendingsbruk bør oppheves.

Departementet foreslår videre å synliggjøre i jordloven § 18 hvilke reaksjoner forvaltningen kan benytte overfor mottagere av tilskudd som ikke overholder regelverket samt omsetningsleddets rolle ved formidlingen av tilskudd.

I tillegg ønsker departementet å rydde opp i regelverket ved å oppheve lover som har blitt uaktuelle pga. samfunnsutviklingen eller som har mistet sin reelle funksjon av andre årsaker. Dette gjelder følgende lover:

- Lov 22. juni 1934 nr. 5 om midlertidig innførselsforbud mv.
- Lov 31. mai 1935 nr. 5 om adgang til å utferdige forbud mot omsetning av ustemplet kjøtt og skinn av tamrein.
- Lov 16. juni 1939 nr. 10 om regulering av tilvirkning og omsetning av potetmjøl m.m.
- Lov 13. desember 1946 nr. 23 om omsetning av pelsdyrskinn.
- Lov 31. mai 1974 nr. 20 om importavgift og råvareprisutjevning ved eksport for produkter framstilt ved bearbeidelse av jordbruksråvarer.
- Lov 22. desember 1999 nr. 103 om opphevelse av lov 5. februar 1965 nr. 2 om Statens Landbruksbank m.m. (Overføring av Landbruksbankens oppgaver til Statens nærings- og distriktsutviklingsfond).

Bakgrunn for endringsforslaget:

Departementet legger til grunn at en oppheving av delingsforbudet kan bidra til endringer i eier- og bruksforhold som i større grad vil være i samsvar med gjeldende landbrukspolitikk (jf. bl.a. St.prp.nr. 1 2004- 2005).

Landbruket møter i dag stadige endringer i rammebetingelsene gjennom internasjonale avtaler, og dermed økt konkurranse. En oppheving av delingsforbudet vil etter departementets mening stimulere til økt omsetning av landbruksareal. Flere vil få anledning til å kjøpe tilleggsjord framfor å leie areal. Dette vil stimulere investeringene, bidra til en mer effektiv produksjon, økt markedsorientering og større bruk.

Videre mener departementet at en oppheving av delingsforbudet vil bidra til økt bosetting i distriktene. Dette fordi flere vil kunne bosette seg på gårdsbruk/ gårdstun, eller på store tomter i landbruksområder, samt at en større frihet til å disponere areal- og bygningsressurser vil kunne frigjøre ressurser som kan nyttes til å utvikle nye livskraftige næringer i og i tilknytning til landbruket.

Departementet mener at det i utgangspunktet er eieren selv som har best forutsetning for å vurdere hvordan areal- og bygningsressursene på gården kan utnyttes på en best mulig måte. En oppheving av delingsforbudet skal dessuten frigjøre offentlige ressurser i form av redusert saksbehandling, samt fjerne unødig tyngende hindre for eierne.

Departementet erkjenner at det er fremdeles er behov for virkemidler for hindre eller bremse omdisponering av dyrka jord. På den ene siden vil økt salg av jordbruksareal kunne stimulere til at mer areal blir tatt i bruk som tilleggsjord, men på den annen side vil det legge press på jordvernet og hensynet til kulturlandskapet. Dette gjelder ikke minst i forbindelse med pressområder rundt byer og tettsteder.

Vurderinger

1. Departementet foreslår at det generelle forbudet mot deling av landbrukseiendom blir opphevet.

Departementet ønsker en mer fleksibel eiendomspolitikk som skal støtte opp om en utvikling mot større eiendommer, næringsutvikling samt stimulere til økt bosetting i landbruksområder.

Kommunen vil med dette gjennom delingssaker i utgangspunktet ikke kunne påvirke eiendomsstrukturen i skog og utmark. Dette vil kunne bidra til at skog og utmark blir delt i mindre enheter, og dermed fare for driftsmessige uheldige løsninger. På den annen side kan selvsagt det motsatte skje dersom arealene avhendes som tilleggsareal til aktive nabobruk.

Det vurderes allikevel som usikkert om en oppheving av det generelle delingsforbudet vil stimulere til en utvikling mot større eiendommer. Tidligere praksis ved delingsfrihet har vist det motsatte. Likeledes er det grunn til å tro at prisutviklingen på areal har større

innflytelse på omsetningen av tilleggsjord enn en oppheving av det generelle delingsforbudet.

Rasjonaliseringsgevinsten ved en oppheving av delingsforbudet vurderes også som usikker. Det er grunn til å tro at en stor andel av kommunene vil benytte plan- og bygningsloven, evt. lokal forskrift til ny jordlov, aktivt i forbindelse med delingssaker. Antall behandlede saker behøver derfor ikke nødvendigvis å bli betydelig redusert, samt at man risikerer at regelverket faktisk blir mer komplisert.

2. Departementet er av den oppfatning at det må søkes om samtykke dersom deling/ fradeling berører dyrka jord. Dette så fremt det ikke allerede er gitt samtykke til omdisponering etter jordloven § 9, eller at fradelingen gjelder tilleggsjord til annet bruk i drift.

Departementet erkjenner at det er behov for virkemidler for å hindre eller bremse disponering av dyrka jord.

Hensynet til jordvernet, kulturlandskapsverdier samt en effektiv og rasjonell utnytting av jordbruksarealet taler for fortsatt kontroll med deling av dyrka jord. Dersom samtykke til omdisponering er gitt etter jordloven § 9, så vil jordvernet (og ofte også fradelingen) allerede være vurdert. Det er derfor akseptabelt å ikke kreve delingssamtykke i disse tilfellene. Det samme gjelder ved fradelingen av tilleggsjord til bruk i aktiv drift.

Departementets foreslag om at det fremdeles må søkes om samtykke dersom delingen gjelder mindre areal dyrka jord rundt bygninger/ tun som ønskes fradelt støttes.

3. Departementet vurderer om det også bør kreves delingssamtykke dersom fradelingen gjelder bygninger på eller i nærheten av gårdstun.

Spesielt rundt tettsteder og bynære områder er presset på fradeling av bygninger stort. Både ressurs hensyn, drifts- og miljømessige hensyn og hensynet til kulturlandskapet taler for en fortsatt kontroll. Departementet ber kommunen vurdere om dette skal gjelde alle landbrukseiendommer, eller bare eiendommer av et visst driftsomsfang eller visse driftsformer. Dette bør gjelde alle landbrukseiendommer da et skille mellom ulike driftsomsfang eller driftsformer vil komplisere regelverket unødige. Videre vurderes seteren som en viktig del av ressursgrunlaget til mange gårdsbruk i kommunen, og det bør derfor fortsatt kreves delingssamtykke også i disse tilfellene.

4. Departementet ber kommunen om å vurdere om en oppheving av delingsforbudet også bør medføre ei endring av plan- og bygningsloven.

Etter departementets vurdering vil en oppheving av delingsforbudet ha små konsekvenser for håndtering av planer etter plan- og bygningsloven. Kommunen kan med hjemmel i plan- og bygningsloven § 63 avslå en søknad dersom delingen er i strid med loven, forskrift, vedtekt eller plan. Videre må grunneier etter plan- og bygningsloven § 7 søke om dispensasjon fra planen dersom fradelingen gjelder en bruksendring.

I LNF- områdene er arealplanleggingen i stor grad basert på at det eksisterer et delingsforbud etter jordloven. En oppheving av det generelle delingsforbudet vil derfor i langt større grad kreve bruk av forskrifter til arealplanen. Dette vil sette større krav til arealplanleggingen. Dette vil i følge departementet kreve endringer i plan- og bygningsloven § 20-4 andre ledd bokstav b og § 33 første ledd.

Departementet ber kommunen vurdere om en endring i jordloven bør føre til endringer i plan- og bygningsloven i samsvar med det som er nevnt ovenfor.

De ovennevnte endringene vurderes som en naturlig konsekvens av en evt. endring i jordloven.

5. Departementet vurderer om kommunene bør få mulighet til å vedta lokal forskrift om utvidet plikt til å søke om delingssamtykke basert på lokale forhold og prioriteringer,

eller om det bør gjøres endringer i forskriftene til plan- og bygningsloven slik at kommunene kan vedta forskrifter til arealplanen.

Det vektlegges fra departementets side at det er et sentralt mål å styrke lokaldemokratiet, og legge til rette for en differensiert landbruks- og arealpolitikk der kommunene selv er en premissgiver. Dette er således i tråd med tidligere overføring av myndighet i forbindelse med landbruksrelaterte lovsaker fra 01.01.04. I så fall vil kommunene gjennom lokal forskrift kunne trekke inn lokale forhold og prioriteringer ved delingssaker som i dag.

Ved et evt. ønske om lokal forskrift vil kommunen måtte ta stilling til hvilket område forskriften skal gjelde for, redegjøre for hvilke hensyn som man ønsker å ivareta, og hvilke konsekvenser man særskilt ønsker å unngå.

Det synes mest hensiktsmessig at nødvendige endringer i plan- og bygningsloven foretas samtidig som det også gis mulighet til å vedta lokal forskrift. Dette gi kommunene fleksibilitet til å føre en areal- og eiendomspolitikk med utgangspunkt i lokale krav og prioriteringer.

6. Departementet foreslår at tinglyskontrollen ved fradeling blir opphevet, og i stedet ivareta gjennom kommunens behandling av delingssaken samt ny lov om eiendomsregistrering.

Ved overføring av fradelt areal til ny eier, vil eieren eller kjøperen fremme krav overfor kommunen om kart og oppmålingsforretning før ny hjemmel kan bli tinglyst.

Departementet mener derfor at det er hensiktsmessig at kontrollen med delingssaker legges til kommunens kart- og oppmålingsavdeling.

Siden kart- og delingsforretning må være gjennomført før ny eier vil kunne få tinglyst hjemmel vil dette kunne la seg gjennomføre.

Frivillig statlig kjøp og ekspropriasjon av tilleggsjord

Staten og kommunens forkjøpsrett etter konsesjonsloven ble opphevet i 2001, og staten har siden den gang følgelig ikke hatt noen forkjøpsrett ved konsesjonspliktige erverv.

Samfunnsutviklingen har videre medført at ordningen med frivillig statlig oppkjøp, ved at fylkeslandbruksstyret kjøper areal med jordfondsmidler, har mistet sin aktualitet.

Hjemmelen til ekspropriasjon er bare ment brukt i tilfeller der søkeren (eksisterende landbrukseiendom) har et særlig behov for tileggsareal. Antall søknader er svært lavt, og sett i sammenheng med en evt. avvikling av ordningen med frivillig statlig oppkjøp vurderes det som rimelig at ordningen oppheves.

Det samme kan sies om oreigning av husmanns,- bygsel- og leilendingsbruk (jf. jordlova § 14).

I denne forbindelse nevnes også at vedtektene for jordfondet er endret slik at fondet heretter bare kan brukes til skogverntiltak (jf. Rundskriv M-3/2005, Landbruks- og matdepartementet).

Tilskuddsforskriftene (jf. jordloven § 18)

Jordloven § 18 gir departementet hjemmel til å fastsette regler om tilskudd i samsvar med bl.a. jordbruksavtalen. Størrelsen på tilskuddene blir fastlagt i jordbruksavtalen, mens departementet vedtar forskrifter for de enkelte ordningene.

Omsetningsleddet formidler i praksis utbetaling av tilskudd fra forvaltning til mottaker ved at det kjøper produkter som gir rett til tilskudd fra produsent, og utbetaler tilskuddet samtidig som det betales for varen.

Departementet foreslår at gjeldende praksis synliggjøres ved en lovfesting.

Oppheving av div. lover

Departementet foreslår at følgende lover oppheves:

- Lov 22. juni 1934 nr. 5 om midlertidig innførselsforbud mv.

- Lov 31. mai 1935 nr. 5 om adgang til å utferdige forbud mot omsetning av ustemplet kjøtt og skinn av tamrein.
- Lov 16. juni 1939 nr. 10 om regulering av tilvirkning og omsetning av potetmjøl m.m.
- Lov 13. desember 1946 nr. 23 om omsetning av pelsdyrskinn.
- Lov 31. mai 1974 nr. 20 om importavgift og råvareprisutjevning ved eksport for produkter framstilt ved bearbeidelse av jordbruksråvarer.
- Lov 22. desember 1999 nr. 103 om opphevelse av lov 5. februar 1965 nr. 2 om Statens Landbruksbank m.m. (Overføring av Landbruksbankens oppgaver til Statens nærings- og distriktsutviklingsfond).

Dette er å betrakte som et forvaltningsmessig ønske om opprydding i gjeldende regelverk da lovene har blitt uaktuelle pga. samfunnsutviklingen eller har mistet sin reelle funksjon av andre årsaker. Det vurderes derfor dit hen at de overnevnte lovene bør kunne oppheves.

Rådmannens innstilling

Midtre Gauldal kommune ønsker primært at gjeldende jordlov videreføres. Dette begrunnes med at nåværende lov vurderes som bedre egnet til å ivareta en forsvarlig forvaltning av arealressursene. Dette både sett fra samfunnet, og fra landbruket, sin side.

Gjeldende jordlov vurderes ikke som en begrensende faktor verken i forbindelse med salg av tilleggsjord, for næringsutvikling eller i forbindelse med etablering av attraktive bosteder i distriktene.

Forslag til ny lov, med en rekke nødvendige unntak fra det generelle delingsforbudet, samt mulige endringer i plan- og bygningsloven og innføring av lokal forskrift til ny jordlov, vil ikke etter Midtre Gauldal kommunes oppfatning medføre en forenkling av regelverket.

Sekundært, dersom en endring av gjeldende jordlov vedtas, har MG kommune følgende kommentarer til høringsutkastet:

1. Det bør, som departementet foreslår, fortsatt føres kontroll med deling av dyrka jord. Dette for å unngå økt press på arealene, rasjonelle driftsløsninger samt av kulturlandskapshensyn.
2. Dersom samtykke til omdisponering er gitt etter jordloven § 9 vurderes delingssamtykke som unødig. Dette fordi jordvernet da allerede er vurdert.
3. Dersom fradelingen gjelder tilleggsjord til annet bruk i drift vurderes delingssamtykke som unødig da formålet med delingen er å utnytte dyrka jorda på en bedre måte.
4. Dersom eier ønsker å beholde et mindre areal dyrka jord rundt bolig/ tun, i forbindelse med salg av tilleggsjord, bør det fortsatt kreves delingssamtykke.
5. Det bør kreves delingssamtykke dersom fradelingen gjelder bygninger som ligger i eller nær gårdstun. Dette med utgangspunkt i drifts- og ressursmessige hensyn samt hensynet til kulturlandskapet. Midtre Gauldal kommune tilrår ikke at skilles mellom ulike driftsomfang eller driftsformer da regelverket vil bli unødig komplisert.
6. Midtre Gauldal kommune er en stor seterkommune. Seteren vurderes som en viktig del av ressursgrunnlaget til gårdsbruket, og det bør derfor kreves delingssamtykke også i disse tilfellene.
7. Plan- og bygningsloven, som den mest sentrale loven for styring av arealbruk og byggesaksbehandling, bør endres i samsvar med jordloven.
8. I tillegg til nødvendige endringer i plan- og bygningsloven bør det også åpnes for muligheten til å vedta lokal forskrift. Dette vil gi kommunene mulighet til å føre en differensiert landbruks- og arealpolitikk basert på egne prioriteringer og forutsetninger.

9. Ved lokal forskrift bør kommunene kunne kreve delingssamtykke også for små eiendommer, for eksempel inntil 5 daa fulldyrka jord.
10. Kontroll med at delingen er i tråd med loven vil kunne knyttes til kart- og oppmålingsforretningen.
11. Ordningene med frivillig statlig kjøp- og ekspropriasjon av tilleggsjord, samt ekspropriasjon av husmanns,- bygsel- og leilendingsbruk, er lite brukt, og har i tråd med endringer i samfunnsutviklingen og landbrukspolitikken etter hvert mistet sin aktualitet, og bør dermed kunne oppheves. Det pekes også på at man ved avviklingen av jordfondet i realiteten har gjort disse ordningene tilnærmet uaktuelle.
12. Det vurderes som riktig at gjeldende praksis synliggjøres ved lovfestning (jf. tilskuddsforskriften, jordloven § 18).
13. Midtre Gauldal kommune støtter departementets forslag om oppheving av følgende 6 lover.
  - Lov 22. juni 1934 nr. 5 om midlertidig innførselsforbud mv.
  - Lov 31. mai 1935 nr. 5 om adgang til å utferdige forbud mot omsetning av ustemplet kjøtt og skinn av tamrein.
  - Lov 16. juni 1939 nr. 10 om regulering av tilvirkning og omsetning av potetmjøl m.m
  - Lov 13. desember 1946 nr. 23 om omsetning av pelsdyrskinn.
  - Lov 31. mai 1974 nr. 20 om importavgift og råvareprisutjevning ved eksport for produkter framstilt ved bearbeidelse av jordbruksråvarer.
  - Lov 22. desember 1999 nr. 103 om opphevelse av lov 5. februar 1965 nr. 2 om Statens Landbruksbank m.m. (Overføring av Landbruksbankens oppgaver til Statens nærings- og distriktsutviklingsfond).

Dette begrunnes med at de vurderes som uaktuelle pga. samfunnsutviklingen eller har mistet sin reelle funksjon av andre årsaker.

LNT utvalgets behandling 24.10.2005

Rådmannens innstilling enstemmig vedtatt.

LNT utvalgets vedtak 24.10.2005

Midtre Gauldal kommune ønsker primært at gjeldende jordlov videreføres. Dette begrunnes med at nåværende lov vurderes som bedre egnet til å ivareta en forsvarlig forvaltning av arealressursene. Dette både sett fra samfunnet, og fra landbruket, sin side.

Gjeldende jordlov vurderes ikke som en begrensende faktor verken i forbindelse med salg av tilleggsjord, for næringsutvikling eller i forbindelse med etablering av attraktive bosteder i distriktene.

Forslag til ny lov, med en rekke nødvendige unntak fra det generelle delingsforbudet, samt mulige endringer i plan- og bygningsloven og innføring av lokal forskrift til ny jordlov, vil ikke etter Midtre Gauldal kommunes oppfatning medføre en forenkling av regelverket. Sekundært, dersom en endring av gjeldende jordlov vedtas, har MG kommune følgende kommentarer til høringsutkastet:

1. Det bør, som departementet foreslår, fortsatt føres kontroll med deling av dyrka jord. Dette for å unngå økt press på arealene, rasjonelle driftsløsninger samt av kulturlandskapshensyn.
2. Dersom samtykke til omdisponering er gitt etter jordloven § 9 vurderes delingssamtykke som unødig. Dette fordi jordvernet da allerede er vurdert.
3. Dersom fradelingen gjelder tilleggsjord til annet bruk i drift vurderes delingssamtykke som unødig da formålet med delingen er å utnytte dyrka jorda på en bedre måte.
4. Dersom eier ønsker å beholde et mindre areal dyrka jord rundt bolig/ tun, i forbindelse med salg av tilleggsjord, bør det fortsatt kreves delingssamtykke.
5. Det bør kreves delingssamtykke dersom fradelingen gjelder bygninger som ligger i eller nær gårdstun. Dette med utgangspunkt i drifts- og ressursmessige hensyn samt hensynet til kulturlandskapet. Midtre Gauldal kommune tilrår ikke at skilles mellom ulike driftsomfang eller driftsformer da regelverket vil bli unødig komplisert.
6. Midtre Gauldal kommune er en stor seterkommune. Seteren vurderes som en viktig del av ressursgrunnlaget til gårdsbruket, og det bør derfor kreves delingssamtykke også i disse tilfellene.
7. Plan- og bygningsloven, som den mest sentrale loven for styring av arealbruk og byggesaksbehandling, bør endres i samsvar med jordloven.
8. I tillegg til nødvendige endringer i plan- og bygningsloven bør det også åpnes for muligheten til å vedta lokal forskrift. Dette vil gi kommunene mulighet til å føre en differensiert landbruks- og arealpolitikk basert på egne prioriteringer og forutsetninger.
9. Ved lokal forskrift bør kommunene kunne kreve delingssamtykke også for små eiendommer, for eksempel inntil 5 daa fulldyrka jord.
10. Kontroll med at delingen er i tråd med loven vil kunne knyttes til kart- og oppmålingsforretningen.
11. Ordningene med frivillig statlig kjøp- og ekspropriasjon av tilleggsjord, samt ekspropriasjon av husmanns-, bygsel- og leilendingsbruk, er lite brukt, og har i tråd med endringer i samfunnsutviklingen og landbrukspolitikken etter hvert mistet sin aktualitet, og bør dermed kunne oppheves. Det pekes også på at man ved avviklingen av jordfondet i realiteten har gjort disse ordningene tilnærmet uaktuelle.
12. Det vurderes som riktig at gjeldende praksis synliggjøres ved lovfestning (jf. tilskuddsforskriften, jordloven § 18).
13. Midtre Gauldal kommune støtter departementets forslag om oppheving av følgende 6 lover.
  - Lov 22. juni 1934 nr. 5 om midlertidig innførselsforbud mv.
  - Lov 31. mai 1935 nr. 5 om adgang til å utferdige forbud mot omsetning av ustemplet kjøtt og skinn av tamrein.
  - Lov 16. juni 1939 nr. 10 om regulering av tilvirkning og omsetning av potetmjøl m.m
  - Lov 13. desember 1946 nr. 23 om omsetning av pelsdyrskinn.
  - Lov 31. mai 1974 nr. 20 om importavgift og råvareprisutjevning ved eksport for produkter framstilt ved bearbeidelse av jordbruksråvarer.

- Lov 22. desember 1999 nr. 103 om opphevelse av lov 5. februar 1965 nr. 2 om Statens Landbruksbank m.m. (Overføring av Landbruksbankens oppgaver til Statens nærings- og distriktsutviklingsfond).

Dette begrunnes med at de vurderes som uaktuelle pga. samfunnsutviklingen eller har mistet sin reelle funksjon av andre årsaker.

Olav Edvin Heggø